

Arrest

nr. 133 889 van 26 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat F. ZEGBE ZEGS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en op 20 april 1967 geboren te zijn.

Op 3 oktober 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 30 april 2013 neemt de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest van 2 december 2013 met nummer 114 915 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de status van subsidiaire bescherming.

Op 17 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 16 juni 2014 met nummer 125 642 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het beroep verworpen.

Op 16 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 december 2013 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met B.E.

Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.12.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Er wordt een verklaring voorgelegd van het 'ABVV West-Vlaanderen' dd. 20.01.2014 waarin wordt verklaard dat de Belgische referentiepersoon voor het jaar 2013 elke maand een vergoeding van gemiddeld €1085,74 kreeg.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.' Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Huidige beslissing is zonder bevel gelet op de openstaande aanvraag op basis van art 9 bis VW van betrokkene.”

Op 22 oktober 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met B.E.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Onder alle voorbehoud, onder voorbehoud van bijkomende uitleg volgens latere herinneringen, indien het erop neerkomt, baseert verzoekster haar beroep op een enig middel naar recht, uiteengezet in :

→ schending van art. 42 § 1er al. 2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen

Overwegend dat niet betwist wordt, gelet op de voorgelegde documenten, en zoals voortvloeit uit het administratief dossier, dat verzoekster moet beschouwd worden als familielid van de burger van de Unie omdat zij met de Heer B. E. (...) verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat in België als equivalent met het huwelijk beschouwd wordt. Zij heeft hem vervoegd en zij leven samen onder hetzelfde dak;

Deze relatie is stabiel en duurzaam ;

Dat het op basis van deze elementen is en art. 40 bis van voornoemde wet dat verzoekster een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden als lid van een burger van de Unie aangevraagd had, maar dat tegenpartij haar vordering verworpen heeft met het voorwendsel dat haar partner niet beantwoordt aan de vereiste voorwaarden om van een recht op verblijfsvergunning van meer dan drie maanden te genieten, aangezien hij een werkloosheidsuitkering ontvangt en niet bewijst dat hij actief werk zoekt omdat hij een verklaring van het ‘ABVV West Vlaanderen’ voorgelegd heeft dat vermeldt dat hij een maandelijkse uitkering van 1.085,74 € ontvangt;

Dat door zo te handelen, tegenpartij art. 42 § 1^e al. 2 van hoger vermelde wet schendt die bepaalt dat :

« § 1^e . Het recht op verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Koninkrijk wordt zo vlug mogelijk erkend en ten laatste zes maand na de datum van de vordering zoals voorzien in § 4, alinea 2, aan de burger van de Unie en zijn familieleden die die de voorwaarden vervullen en voor de duur door de Koning bepaald , overeenkomstig de Europese reglementen en richtlijnen. De erkenning houdt rekening met het geheel van de elementen van het dossier.

In geval van niet naleving van de voorwaarde betreffende de stabiele en reguliere bestaansmiddelen beoogd in artikel 40 bis, § 4, alinea 2 en artikel 40ter, alinea 2, moet de minister of zijn afgevaardigde bepalen, in functie van de noden eigen aan de vervoegde burger van de Unie en zijn familieleden, de nodige bestaansmiddelen om toe te laten aan hun behoeften te voorzien zonder ten laste te zijn van de openbare macht. De minister of zijn afgevaardigde kan zich, met dit doel, alle nodige documenten en inlichtingen door de vreemdeling en elke Belgische overheid laten overmaken om dit bedrag te bepalen»;

Dat betreffende deze wettelijke beschikking, indien, zoals tegenpartij staande houdt, het inkomen van de werkloosheidsuitkering niet voldoende is, « de minister of zijn afgevaardigde, in functie van de noden eigen aan de burger, de Heer B.E. (...) en zijn familieleden, de nodige bestaansmiddelen hadden moeten bepalen om hen toe te laten in hun eigen noden te voorzien zonder ten laste te zijn van de openbare macht. Dat de minister of zijn afgevaardigde kan zich , met dit doel, door de vreemdeling en door elke Belgische overheid alle nodige documenten en inlichtingen laten overmaken voor de bepaling van dit bedrag”;

Dat bovendien, betreffende dit inkomen, door de jurisdictie hier zetelend reeds geoordeeld werd dat indien de Administratie het mocht verwerpen, zij ingevolge het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n° 78.662 van 30/03/2012 de nodige bestaansmiddelen moet bepalen, in functie van de noden eigen aan deze familie (CCE n° 80.181 van 25/04/2012, point 3.22) ;

Dat echter niets dergelijks uit de ondernomen beslissing blijkt. Bijgevolg heeft tegenpartij artikel 42 § 1^e al. 2 van de wet van 15/12/1980 betreffende het verblijf van de vreemdelingen geschonden, aangezien het een VERPLICHTING betreft die zich aan de administratie OPDRINGT . Inderdaad, deze beschikking duidt klaar aan dat ingeval van niet naleving van de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen, tegenpartij de nodige middelen MOET BEPALEN om het te doen, en desnoods, heeft de wet zelfs voorzien dat de Minister of zijn afgevaardigde met dit doel door de vreemdeling en door elke Belgische autoriteit alle nodige documenten en inlichtingen mag laten overmaken voor de bepaling van dit bedrag ;

Bijgevolg dient de omstreden beslissing nietig verklaard te worden”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij.

“De kritiek van de verzoekende partij houdt in dat er geen behoeftenanalyse werd gemaakt.

Verweerder laat gelden dat artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“[...]

Verzoekende partij verliest uit het oog dat een behoeftenanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover de gemachtigde van de staatssecretaris een duidelijk zicht heeft op het actuele financieel plaatje, en er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Aldus dient zulke behoeftenanalyse slechts te gebeuren indien er door de vreemdeling voldoende recente bewijzen van bestaansmiddelen worden voorgelegd, maar deze bestaansmiddelen niet voldoende zijn.

In casu motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat de referentiepersoon wel over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt, doch dat de verzoekende partij een werkloosheidsuitkering krijgt en niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Derhalve diende dan ook geen behoeftenanalyse te worden uitgevoerd.

Zie o.m.:

“Waar verzoekster het gebrek aan een behoeftenanalyse opwerpt, benadrukt de Raad dat uit lezing van de vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoeftenanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 225.915). In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over een werkloosheidsuitkering maar niet actief op zoek is naar werk, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingen. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende noch kon de gemachtigde nagaan of deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoeftenanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoekster, wanneer deze bestaansmiddelen in casu geheel onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 123 063 van 25 april 2014, <http://www.rvv-cce.be>).

En ook:

“2.17. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftenanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat hij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftenanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover de verwerende partij een duidelijk zicht heeft op het actuele financieel plaatje, en er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen voldoende recente bewijzen van bestaansmiddelen voor, maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt vastgesteld dat er geen zicht is op de recente bestaansmiddelen die verzoekers stiefvader geniet zodat verwerende partij, bij gebrek aan informatie over het actueel financieel plaatje, ook niet de behoeftenanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 123 461 van 30 april 2014, <http://www.rvv-cce.be>).

Verzoekende partij haar betoog faalt volkomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat als bewijs van bestaansmiddelen een schrijven werd voorgelegd van ABVV West-Vlaanderen waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon, in functie van wie de verzoekende partij de aanvraag gezinshereniging doet, voor het jaar 2013 elke maand een werkloosheidsvergoeding kreeg. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt zeer duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de Belgische referentiepersoon kan bewijzen actief werk te zoeken. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, aangezien er verder geen bijkomende documenten werden voorgelegd, wat steun vindt in het administratief dossier.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om een behoefteanalyse uit te voeren, conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit lezing van deze bepaling blijkt dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet stabiel of regelmatig zijn of niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dit wil zeggen er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende omdat ze lager liggen dan het wettelijke bepaalde referentiebedrag.

In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de Belgische referentiepersoon actief naar

werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de gemachtigde ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS